

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

WARSZAWA.

№ 13.

1 lipca 1927.

T R E Ś Ć :

ROZPORZĄDZENIA:

	Str.
12. Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 maja 1927 r. w sprawie utworzenia kancelarii notarialnej w Tyszowcach w okręgu sądu okręgowego w Zamościu	270
13. Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 czerwca 1927 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w powiecie kowelskim w okręgu sądu okręgowego w Łucku	270
14. Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 czerwca 1927 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w powiecie baranowickim w okręgu sądu okręgowego w Nowogrodku	271

OKÓLNIK:

№ 1304/I. U./27 w sprawie nowej taryfy adwokatów i komorników sądowych	271

PISMA OKÓLNE:

№ 1132/II. G. S./27 w sprawie sposobu prowadzenia księgi depozytów rzeczowych	272
№ 1133/II. G. S./27 w sprawie sprawdzania i przechowywania blankietów asygnacyj	272

ORZECZENIE ZGROMADZENIA OGÓLNEGO SĄDU NAJWYŻSZEGO z dnia 19 marca 1927 r. Nr. Z. O. 4/26, dotyczące rozpoznawania w sprawach karnych skarg incydentalnych	273

KOMUNIKATY:

w sprawie podziału obszaru m. st. Warszawy na rewiry egzekucyjne	277
w sprawie wykładni ustawy o opłatach stempowych.	279
w sprawie opłat od podań notariuszów jako komisarzy sądowych wnoszonych do sądów w sprawie wynagrodzenia za czynności urzędowe	280
w sprawie opłat stempowych od podań	281
w sprawie zwolnienia od opłat stempowych pokwitowań świadków, znawców i komisarzy sądowych z odbioru należności	281

RUCH SŁUŻBOWY	281
-------------------------	-----

ADWOKATURA:

d) W Okręgu Izby Adwokackiej w Przemyślu.	284
e) W Okręgu Izby Adwokackiej w Katowicach.	284
f) W Okręgu Izby Adwokackiej w Cieszynie	284
c) W Okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu	284

BIBLIOGRAFJA	284
------------------------	-----

12.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 maja 1927 roku w sprawie utworzenia kancelarii notarialnej w Tyszowcach w okręgu sądu okręgowego w Zamościu.

Na mocy art. 4 ustawy notarialnej z 1866 r. zarządza się co następuje:

§ 1. Tworzy się kancelarię notarialną w Tyszowcach.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 sierpnia 1927 r.

Minister Sprawiedliwości:

A. Meysztowicz

13.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 czerwca 1927 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w powiecie kowelskim w okręgu sądu okręgowego w Łucku.

Na mocy art. 23 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. (Dz. P. K. P. Nr. 1) zarządza się co następuje:

§ 1. W miejsce dotychczasowego ustala się następujący podział powiatu kowelskiego na rewiry śledcze:

a) I rewir śledczy powiatu kowelskiego z siedzibą w Kowlu obejmuje miasto Kowel tudzież gminy: Hołoby i Lubitów;

b) II rewir śledczy powiatu kowelskiego z siedzibą w Kowlu obejmuje miasto Ratno tudzież gminy: Gródek, Nowy Dwór, Powursk, Stare Koszary, Turzysk i Wielick;

c) III rewir śledczy powiatu kowelskiego z siedzibą w Kowlu obejmuje gminy: Datyń, Górnik, Krymno, Maciejów, Niesuchojeże, Siedliszcze i Zabłocie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 sierpnia 1927 r.

Minister Sprawiedliwości:

A. Meysztowicz

14.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 czerwca 1927 roku o rozmieszczeniu rewirów śledczych w powiecie baranowickim w okręgu sądu okręgowego w Nowogrodku.

Na mocy art. 23 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. (Dz. P. K. P. Nr. 1) zarządza się co następuje:

§ 1. Wyłącza się z I rewiru śledczego powiatu baranowickiego gminy: Horodyszcze, Mołczadz, Nową Mysz, Stołowicze i Wolną i włącza się je do II rewiru śledczego powiatu baranowickiego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 sierpnia 1927 r.

Minister Sprawiedliwości:

A. Meysztowicz

OKÓLNIK Nr. 1304/I. U/27.

w sprawie

nowej taryfy adwokatów i komorników sądowych.

Do sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości w okręgach sądów apelacyjnych: poznańskiego, toruńskiego i sądu okręgowego katowickiego.

W Nr. 54 Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 18 czerwca 1927 r. ogłoszone zostało pod poz. 473 rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. w sprawie zmiany przepisów o opłatach adwokatów i komorników sądowych na obszarze sądów apelacyjnych poznańskiego i toruńskiego oraz sądu okręgowego katowickiego.

Najistotniejsze zmiany wprowadzone tem rozporządzeniem w stosunku do dotychczasowego stanu, dotyczą ogólnej skali opłat, stawek opłat w procesach dokumentowych i wekslowych, w postępowaniu odwoławczym i rewizyjnym oraz opłaty ryczałtowej. Pozatem rozporządzenie powyższe wprowadza zmiany redakcyjne, polegające na inkorporacji odnośnych przepisów ustawy o kosztach sądowych powołanych w ustawie o opłatach adwokatów.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 3 lipca 1927 r. W myśl art. 5 ma ono zastosowanie do wszystkich nowych spraw; do spraw zaś, które zawisły przed 3 lipca 1927 r. stosuje się jedynie do instancji, która w dniu tym nie została ukończona.

Z uwagi wszakże, że rozporządzenie to w myśl ogólnych zasad prawnych, nie ma mocy wstecznej, przepisy rozporządzenia winny być stosowane

w sprawach, w których instancja nie jest zakończona, do tych tylko czynności, które zostaną wykonane po wejściu rozporządzenia w życie, natomiast względem czynności, powstałych przed wejściem w życie rozporządzenia, stosować należy poprzednie przepisy.

Warszawa, dnia 22 czerwca 1927 roku.

Minister Sprawiedliwości:
A. Meysztowicz

PISMO OKÓLNE Nr. 1132/II. GS/27.

w sprawie

sposobu prowadzenia księgi depozytów rzeczowych.

Do wszystkich władz wymiaru sprawiedliwości.

Wskutek podniesionej przy rewizji kas skarbowych wątpliwości co do sposobu prowadzenia księgi depozytów rzeczowych (wzór Nr. 10 do § 65 Przep. rach. kas.) we władzach i urzędach państwowych względnie księgi depozytów rzeczowych (wzór Nr. 20 do § 134 Instr. dla kas skarb.) w kasach skarbowych, w przedziale p. t. „Opisanie depozytu“, Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 11 czerwca 1927 r. N. D. K. 2005/WAK. wyjaśniło co następuje:

Przedziałka p. t. — Opisanie depozytu — w księdze depozytów rzeczowych, przewidzianej w § 65 Przep. rach. kas. dla władz i urzędów państwowych, powinna zawierać ściśle opisanie depozytu rzeczowego, t. j. rodzaj opakowania (skrzynka, kufer, koperta, paczka), ilość zamków względnie klódek, ilość pieczęci, któremi depozyt opieczętowano, oraz dokładne opisanie zawartości depozytu. Natomiast także przedziałka w księdze depozytów rzeczowych, przewidzianej w § 134 Instr. dla kas skarbowych — powinna zawierać tylko cechy zewnętrzne depozytu (rodzaj opakowania oraz ilość pieczęci), a nadto datę i numer odezwy, przy której depozyt został złożony, gdyż przy opieczętowaniu depozytu kasa nie uczestniczy, a tem samem nie prowadzi ewidencji zawartości depozytu, wykazanej przez władzę (urząd), składającą depozyt na przechowanie.

O tem podaję do wiadomości.

Warszawa, dnia 28 czerwca 1927 roku.

Za Ministra:
Siennicki
Podsekretarz Stanu.

PISMO OKÓLNE Nr. 1133/II. GS/27.

w sprawie

sprawdzenia i przechowywania blankietów asygnacyj.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa oraz Komisji Kodyfikacyjnej.

Uzupełniając pismo okólne z dnia 21 grudnia 1922 r. Nr. 425/II. GS/22 (Dz. Urz. Nr. 1/23), zarządzam na skutek pisma Ministerstwa Skarbu z dnia 10 czerwca 1927 r. L. DK. 2041/WAK., aby w celu uchronienia Skarbu Państwa od ewentualnych strat wskutek niedbałego lub niedostatecznie zabezpieczonego przechowywania blankietów asygnacyj, blankiety te zaraz po otrzymaniu odno-

śnych zeszytów były dokładnie sprawdzane i aby fakt sprawdzenia był stwierdzany na okładce zeszytu datą oraz podpisem urzędnika sprawdzającego. Sprawdzanie to powinno się odbywać niezależnie od sprawdzania i przechowywania, zaleconego powyższem pismem okólnem.

Warszawa, dnia 28 czerwca 1927 roku.

Za Ministra:
Siennicki
Podsekretarz Stanu.

**ORZECZENIE ZGROMADZENIA OGÓLNEGO
SĄDU NAJWYŻSZEGO**

z dnia 19 marca 1927 r.

Nr. Z. O. 4'26, dotyczące rozpoznawania w sprawach karnych skarg incydentalnych: skargi wymienione w art. 893 — 899 n. p. k. 1864 r. ulegają rozpoznaniu na posiedzeniach publicznych, wszystkie inne skargi incydentalne na posiedzeniach porządkowych.

Na posiedzeniu porządkowym Zgromadzenia Ogólnego Sądu Najwyższego dnia 19 marca 1927 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Przewodniczący: Prezes Z. Dworski,
Prezesi: Dr. A. Mogilnicki i B. Pohorecki,
Sędziowie: Dr. R. Leżański, Dr. F. Ochimowski, Dr. E. St. Rappaport, Dr. T. Bresiewicz, K. Angerman, S. Giżycki, Dr. L. Mendelsburg, J. Jamontt, B. Wisznicki, K. Berzowski, F. Falkiewicz, Dr. W. Sokalski, A. Kondracki, W. Żywicki, B. Wermiński, J. Dembiński, B. Korsak, M. Fedyński, J. Hroboni, S. Wyrobek, S. Bogucki, A. Stanisławski, J. Bonisławski, Dr. S. Sliwiński, W. Kondratowicz, C. Zaorski, T. Filochowski, Dr. B. Krzyżanowski, T. Mierzyński, S. Krzyżanowski

przy udziale Sędziego Pokoju W. Kulczyckiego, jako sekretarza, i w obecności Podprokuratora Wł. Borowskiego rozpoznawał wniosek Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 lipca 1926 r. Nr. I. U. 2012/26 o wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy, na zasadzie ustępu a art. 3 dekretu z dnia 8 lutego 1919 r. w przedmiocie ustroju Sądu Najwyższego (Dz. Pr. Nr. 15, poz. 199), czy sądy apelacyjne obowiązane są do wydawania na posiedzeniach publicznych decyzyj incydentalnych wszelkiego rodzaju, czy też tylko tych, które załatwiają skargi incydentalne, przewidziane w art. 893 i nast. U. P. K., innych zaś decyzyj na posiedzeniach gospodarczych.

W piśmie z dnia 5 lipca 1926 r. Nr. I. U. 2012/26, Minister Sprawiedliwości, w myśl art. 3 dekretu z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. Praw Nr. 15, poz. 199), przedstawił pod roważenie Zgromadzenia Ogólnego Sądu Najwyższego pytanie, czy Sądy Apelacyjne obowiązane są do wydawania na posiedzeniach publicznych decyzyj incydentalnych wszelkiego rodzaju, czy też tylko tych, które załatwiają skargi incydentalne, przewidziane w art. 893 i nast. U. P. K., innych zaś (art. 287^a, 527, 528^a, 529^a, 542 — 995) na posiedzeniach porządkowych (gospodarczych).

Zgromadzenie Ogólne Sądu Najwyższego na posiedzeniu w dniu 19 marca 1927 r. odbytem, po wysłuchaniu wniosków Prokuratora i sprawozdania referenta, uchwaliło opinię następującą:

1. Komplet Izby II Sądu Najwyższego już wyjaśnił (Zb. Orz. Izby III Sądu Najwyższego r. 1923, poz. 295), że skargi w trybie art. 528° U. P. K., t. j. skargi osób, pokrzywdzonych przez przestępstwo na decyzję Sądu Okręgowego, umarzającą sprawę, winny być rozpoznawane na posiedzeniach porządkowych (gospodarczych). Tej samej wykładni trzymał się b. Senat rosyjski (88/34 i 88/15); wykładnię taką, zresztą, znajdujemy w motywach ustawodawczych do art. 528° U. P. K. (Przedst. Ros. Min. Sprawiedliwości do Rady Państwa z d. 15 marca 1883 r., Nr. 6661).

2. W przytoczonym wyżej wyjaśnieniu komplet Izby II wychodził z założenia, że idea przewodnią rosyjskiej U. P. K., zajmującej miejsce pośrednie pomiędzy procesem ściśle kontradyktoryjnym i inkwizycyjnym, było wykluczenie naogół jawności i obrony formalnej (cechujących posiedzenia publiczne) w okresie śledztwa wstępnego i oddawania pod sąd.

3. Wyjątki od reguły powyższej, wyszczególnione w art. 893 i nast. U. P. K., w myśl ogólnych zasad wykładni prawa, nie mogą ulegać wykładni rozciąglej. Rzeczoną więc regułą stosować należy do U. P. K. zwłaszcza do przepisów rdzennie rosyjskich, przez prawodawcę polskiego nie zmienionych.

4. Art. 529° U. P. K. przewiduje wkroczenie Sądu Apelacyjnego w drodze nadzoru w razie dowiedzenia się (bez względu na źródło informacji) o niesłusznym umorzeniu lub zawieszeniu postępowania karnego. Że tu chodzi tylko o wkroczenie w drogę nadzoru, wynika to zarówno z wyraźnego brzmienia rzeczzonego przepisu, jak i z orzeczenia b. Senatu rosyjskiego (97/43). Tryb wydawania decyzji, w artykule tym przewidzianych, nie budzi wątpliwości nietylko dlatego, że ów artykuł (tak jak i omawiany wyżej art. 528°) umieszczono w rozdziale, dotyczącym b. Izby oskarżeń, rozpoznającej sprawy niepublicznie, ale i dlatego, że w obowiązującej U. P. K. decyzje w drodze nadzoru zapadają tylko na posiedzeniach niepublicznych.

5. Art. 542 U. P. K., jak to słusznie wyjaśnił b. Senat rosyjski (91/27), dotyczy właściwie umorzenia nietylko samego śledztwa wstępnego, lecz ostatecznego umorzenia, przed rozprawą główną, całego ścigania karnego. Takie ostateczne umorzenie, zgodnie z teorią i z motywami ustawodawczymi do art. 542 U. P. K. (vide „objasnitelnyja zapiski“ r. 1863 str. 255 i 256), staje się prawomocne i nie może być wznowione w wypadkach, gdy powody umorzenia były natury ściśle prawnej (np. z powodu braku cech przestępstwa, z powodu, że czyn nie był zabroniony w chwili jego dokonania pod groźbą kary, z powodu przedawnienia, amnestji i t. d.). Jeśli zaś sprawę przed rozprawą główną umorzono, lub zawieszono z przyczyn natury faktycznej (brak w chwili umorzenia dowodów winy, nie było skargi poszkodowanego w sprawie ściganej na wniosek, nie było przedsądu cywilnego i t. d.), to, z mocy rzeczzonego przepisu, sprawa może być wznowiona (np. wykryto dowody winy, wpłynęła skarga poszkodowanego) nie inaczej jednak jak za zgodą Sądu Apelacyjnego. Decyzja powyższego Sądu w tym przedmiocie, w myśl zasady, nie dopuszczającej jawności i obrony formalnej przed oddaniem pod sąd, a także wobec umieszczenia art. 542, jak i omawianych wyżej art. 528° i 529°, w rozdziale, dotyczącym czynności b. Izby Oskarżeń, — powinny być wydawane na posiedzeniach porządkowych (gospodarczych). Zresztą jest rzeczą oczywistą, że skoro skargi na nieostateczne decyzje, umarzające sprawę Sądów Okręgowych, zapadłe w trybie art. 528° U. P. K., Sąd Apelacyjny rozpoznaje na posiedzeniach porządkowych, to tembardziej niema podstaw do wniosku, że w in-

nym porządku ten sam Sąd Apelacyjny ma poddawać rewizji swoje własne decyzje, mocą których sprawę ostatecznie umorzono.

6. Art. 995 U. P. K. przewiduje skargi na nieprawidłowe obliczenie kosztów sądowych. Rzeczone skargi, gdy chodzi o nieprawidłowość obliczenia w Sądzie Apelacyjnym, składa się nie w zwykłej drodze instancyj, a więc nie do Sądu Najwyższego, lecz do połączonych wydziałów Sądu Apelacyjnego, t. j. do Ogólnego Zgromadzenia Sędziów Sądu Apelacyjnego (obszcznie Sobranje). Ponieważ Ogólne Zgromadzenia Sędziów Apelacyjnych są niepubliczne, więc, bez wyraźnego nakazu ustawy, skargi w trybie art. 995 U. P. K. nie mogą być rozpoznawane publicznie.

7. Art. 527 U. P. K., w obecnej jego redakcji, rosyjskiej U. P. K. nie był znany. Wprowadziły go nowele polskie z d. 18 lipca 1917 r. i z d. 25 lutego 1921 r. (Dz. Praw 1918, poz. 4 i Dz. Ust. 1921, poz. 169). Artykuł ten znosi b. Izbę Oskarżeń i przekazuje częściowo funkcje jej Sądom Okręgowym, dopuszczając, w pewnych wypadkach, skargi na decyzje pomienionych Sądów do Sądu Apelacyjnego. Skargi takie w rosyjskiej U. P. K., gdy funkcjonowały Izby Oskarżeń przy Sądach Apelacyjnych, były nie do pomyślenia, gdyż pierwotnie wszystkie akty oskarżeń wnoszone przez prokuratorów do Sądów Okręgowych, musiały być skierowane do Izby Oskarżeń, której decyzje były ostateczne. Zatem, gdy chodzi o art. 527 U. P. K., to ani przepisy rosyjskiej U. P. K., ani praktyka Sądów rosyjskich, nie mogą dać odpowiedzi na pytanie, czy decyzje Sądu Apelacyjnego na skutek skarg, przewidzianych w rzeczonym artykule, zapadać powinny na posiedzeniach publicznych, czy też porządkowych.

8. Z tekstu jednak art. 527 U. P. K. wnosić można, jaka była w tym przedmiocie wola prawodawcy polskiego. Rzeczoną bowiem przepis głośno wyrażnie, że decyzje, w nim przewidziane, pierwsza instancja, t. j. sąd okręgowy, wydaje na posiedzeniu gospodarczem. Z tego wynika, że tylko w razie kategorięcznego nakazu ustawy skargi na powyższe decyzje w drugiej instancji mogłyby być rozpoznawane inną drogą niż w pierwszej, t. j. na posiedzeniu publicznym (art. 878 U. P. K.). Skoro zaś takiej odmienności postępowania w pierwszej i drugiej instancji, niezgodnej z duchem U. P. K., prawodawca polski nie wprowadził, to wniosek stąd, że wola jego było, by decyzje, przewidziane w art. 527 U. P. K., w obu instancjach zapadały w tym samym trybie, t. j. na posiedzeniach porządkowych (gospodarczych). Prawodawca polski pozostał zatem wierny zasadzie przewodniej U. P. K., nie dopuszczającej naogół jawności i obrony formalnej w okresie, poprzedzającym doręczenie aktu oskarżenia.

9. Wyjątek, oczywiście, stanowią tylko takie skargi z art. 527 U. P. K., które podnoszą zarzut niewłaściwości Sądu, skargi bowiem takie należą do owych wyjątków, wyszczególnionych w art. 893 U. P. K. i, na mocy art. 900 U. P. K., ulegają rozpoznaniu na posiedzeniu publicznym.

10. Pozostaje wreszcie art. 287° U. P. K. wprowadzony 25 lutego 1921 r. (Dz. Ust. 1921, poz. 169). Nowela, zawierająca powyższy przepis, zmienia niektóre podstawowe przepisy U. P. K. Przedewszystkiem znacznie zwięża zakres śledztwa wstępnego, czyniąc je obowiązkiem jeno w sprawach o zbrodnie, w pozostałych zaś sprawach — zastępuje je przez dochodzenie prokurator-
skie (art. 287° i nast.). Po drugie, — prowadzącego owe dochodzenia prokuratora obdarza władzą, jakiej nigdy nie miał Sędzia Śledczy, pozwala bowiem prokuratorowi własną władzą, bez udziału sądu umorzyć lub zawiesić postępowanie karne (287°). Takie rozszerzenie władzy prokuratorowskiej w kierunku umarzania postępowania karnego bez udziału Sądu czyni w rosyjskiej U. P.

K. duży wyłom na rzecz zasady oportunistu przy ściganiu przestępstw (za którą zresztą wypowiedział się częściowo i Kongres Ponitencjarny w Londynie w r. 1925). Nie chcąc jednak, by zasada oportunistu zmieniła się w dowolność i usunęła zasadę legalności, prawodawca polski nie ograniczył się tylko omawianą już w art. 529¹ U. P. K. możliwością wkroczenia Sądu Apelacyjnego w drodze nadzoru w razie wypadkowego dowiedzenia się o nieprawidłowym umorzeniu lub zawieszeniu postępowania karnego, lecz w tymże 287³ artykule pozwolił poszkodowanemu wskutek przestępstwa zaskarżyć decyzję Prokuratora Okręgowego do Prokuratora Apelacyjnego, decyzję zaś tego ostatniego, analogicznie do przepisu art. 528², dał możliwość zaskarżenia do Sądu Apelacyjnego.

Do takich skarg, oczywiście, stosować należy analogję z art. 528³, prawodawca bowiem polski, zastępując śledztwo dochodzeniem, żadnych zmian w trybie rozpoznawania skarg incydentalnych, wynikających z tego dochodzenia, nie wprowadził, przeciwnie — zaznaczył, jak w art. 528², że zachowuje identyczny tryb rozpoznawania; stąd wniosek, że i skargi w trybie art. 287³ powinny być rozpoznawane na posiedzeniu gospodarczem.

11. Z powyższych wywodów wynika, że do rozciąglej wykładni art. 893 i nast. U. P. K., które przewidują wyjątki od zasady, wykluczającej jawność i obronę formalną przed doręczeniem aktu oskarżenia, niema podstaw prawnych de lege lata, pomijając już nawet tezę zasadniczą, że wyjątki od zasady nie dopuszczają wykładni rozciąglej. Nie ma również podstaw do takiej wykładni i z punktu widzenia celów oraz dążeń polskiej myśli prawniczej, gdyż projekt przyszłej procedury karnej, uchwalony ostatecznie przez Komisję Kodyfikacyjną, nakazuje wyraźnie, by wszelkie, bez wyjątku, skargi incydentalne były rozpoznawane na posiedzeniach porządkowych. A zatem nic nie przemawia za pomnażaniem wyjątków, wyszczególnionych w art. 893 i nast. U. P. K., przez podciąganie pod nie skarg, przewidzianych w zgoła odmiennym dziale procedury, dotyczącym przeważnie b. Izby Oskarżeń, która nie znała rozpraw publicznych.

Z tych zasad

na mocy ust. a art. 3 dekretu z dnia 8 lutego 1919 r., w przedmiocie ustroju Sądu Najwyższego (Dz. Pr. Nr. 15, poz. 199)

Sąd Najwyższy

w odpowiedzi na postawione we wniosku Ministra Sprawiedliwości pytanie wyjaśnia:

jedynie skargi incydentalne, wymienione w art. 893 — 899 U. P. K. ulegają rozpoznanu na posiedzeniach publicznych, wszystkie zaś inne skargi incydentalne Sąd Apelacyjny rozpoznaje na posiedzeniach porządkowych.

Na oryginałe właściwe podpisy.

Za zgodność: (—) *B. Mołodzińska*

M. P.

Sprawdzał: podpis nieczytelny.

K O M U N I K A T

w sprawie podziału obszaru m. st. Warszawy na rewiry egzekucyjne.
ZARZĄDZENIE PREZESA SĄDU OKRĘGOWEGO W WARSZAWIE,

z dnia 22 kwietnia 1927 r.

Zarządzam z dniem 1 czerwca 1927 r. zmianę podziału obszaru m. st. Warszawy na 24 rewiry egzekucyjne; jeden rewir komornika do spraw spadkowych i dwa rewiry na pow. warszawski jak następuje:

- I rewir egzekucyjny** obejmuje terytorjum Sądu Pokoju 1 i 2 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Stanisławowi Żołnowskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Kościelnej Nr. 8.
- II rewir egzekucyjny** obejmuje terytorjum Sądu Pokoju 3 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Hipolitowi Siekierskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Żórawiej Nr. 9.
- III rewir egzekucyjny** obejmuje terytorjum Sądu Pokoju 5 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Zygmuntowi Iwanickiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Chłodnej 35. Temuż komornikowi polecam prowadzenie spraw sprzedaży nieruchomości z powiatu sochaczewskiego oraz spraw sprzedaży nieruchomości położonych w obrębie okręgów Sądów Pokoju 5, 6, 7, 8 i 9.
- IV rewir egzekucyjny** obejmuje terytorjum Sądu Pokoju 6 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Teofilowi Mieczysławskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Aleje Jerozolimskie Nr. 17.
- V rewir egzekucyjny** obejmuje terytorjum Sądów Pokoju 7 i 19 okręgów m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Mieczysławowi Święcickiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Hożej Nr. 11.
- VI rewir egzekucyjny** obejmuje terytorjum Sądów Pokoju 25 i 26 okręgów m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Wincentemu Siarkiewiczowi z miejscem zamieszkania przy ul. Żelaznej Nr. 81.
- VII rewir egzekucyjny** obejmuje terytorjum Sądu Pokoju 9 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Tomaszowi Bylińskiemu z miejscem zamieszkania przy ul. Śniadeckich Nr. 9.
- VIII rewir egzekucyjny** obejmuje terytorjum Sądu Pokoju 10 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Józefowi Niedźwieckiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Chmielnej Nr. 11.
- IX rewir egzekucyjny** obejmuje terytorjum Sądu Pokoju 11 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Czesławowi Gutry z miejscem zamieszkania przy ulicy Marszałkowskiej Nr. 63.
- X rewir egzekucyjny** obejmuje terytorjum Sądu Pokoju 21 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Henrykowi de Castro Larcorda z miejscem zamieszkania przy ulicy Pięknej Nr. 47a.
- XI rewir egzekucyjny** obejmuje terytorjum Sądu Pokoju 13 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Leonardowi Parnowskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Chmielnej Nr. 11.
- XII rewir egzekucyjny** obejmuje terytorjum Sądu Pokoju 14 okręgu m. st. Warszawy i komisarjaty XVIII i XXV należące do terytorjum Sądu Pokoju 27 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Eugeniuszowi Wojtowickiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Targowej Nr. 63.
- XIII rewir egzekucyjny** obejmuje terytorjum Sądu Pokoju 22 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Zdzisławowi Krotke z miejscem zamieszkania przy ulicy Ceglanej Nr. 9.

- XIV rewir egzekucyjny** obejmuje terytorjum Sądu Pokoju 18 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Leonardowi Grabowskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Czackiego Nr. 6.
- XV rewir egzekucyjny** obejmuje terytorjum Sądu Pokoju 20 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Leonowi Wiśniewskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Chłodnej Nr. 18.
- XVI rewir egzekucyjny** obejmuje terytorjum Sądu Pokoju 16 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Jerzemu Brodzkiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Okólnik Nr. 11a. Temuż komornikowi polecam prowadzenie spraw sprzedaży nieruchomości z powiatu mińsko-mazowieckiego oraz spraw sprzedaży nieruchomości położonych w obrębie Sądów Pokoju 10, 11, 12, 13 i 14.
- XVII rewir egzekucyjny** obejmuje terytorjum Sądu Pokoju 4 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Janowi Sankowskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Chmielnej Nr. 64.
- XVIII rewir egzekucyjny** obejmuje terytorjum Sądu Pokoju 8 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Szymonowi Kosiarskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Marszałkowskiej Nr. 71.
- XIX rewir egzekucyjny** obejmuje terytorjum Sądu Pokoju 12 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Kazimierzowi Muszyńskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Nowolipki Nr. 49.
- XX rewir egzekucyjny** obejmuje terytorjum Sądu Pokoju 15 okręgu m. st. Warszawy i części terytorjum Sądu Pokoju 27 okręgu m. st. Warszawy, a mianowicie: komisarjaty XVII i XXIV. Rewir ten powierzam komornikowi Gustawowi Jesionowskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Dzielnej Nr. 17.
- XXI rewir egzekucyjny** obejmuje terytorjum Sądu Pokoju 17 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Rudolfowi Zarembie z miejscem zamieszkania przy ulicy Florjańskiej Nr. 8 na Pradze. Temuż komornikowi polecam prowadzenie spraw sprzedaży nieruchomości z powiatów grójeckiego i radzyńskiego oraz spraw sprzedaży nieruchomości położonych w obrębie Sądów Pokoju 1, 2, 3 i 17.
- XXII rewir egzekucyjny** obejmuje terytorjum Sądu Pokoju 23 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Ludwikowi Michalczykowi z miejscem zamieszkania przy ulicy Leszno Nr. 49. Temuż komornikowi polecam prowadzenie spraw sprzedaży nieruchomości z powiatu skierniewickiego oraz spraw sprzedaży nieruchomości położonych w obrębie okręgów Sądów Pokoju 4, 23, 25 i 26.
- XXIII rewir egzekucyjny** obejmuje terytorjum Sądu Pokoju 24 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Kazimierzowi Jaworskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Leszno Nr. 73. Temuż komornikowi polecam prowadzenie spraw sprzedaży nieruchomości z powiatu błońskiego oraz sprzedaży nieruchomości położonych w obrębie okręgów Sądów Pokoju 15, 16, 18 i 24.
- XXIV rewir egzekucyjny** obejmuje terytorjum Sądu Pokoju 29 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi . . . . . z miejscem zamieszkania przy ulicy . . . . . Temuż komornikowi polecam prowadzenie spraw sprzedaży nieruchomości z powiatu łowickiego oraz sprzedaży nieruchomości położonych w obrębie okręgów Sądów Pokoju 19, 20, 21, 22 i 29.
- Rewir do spraw spadkowych.** Rewir ten powierzam komornikowi Dymitrowi Kałatalukowi z miejscem zamieszkania przy ulicy Topiel Nr. 4.
- I-szy rewir egzekucyjny pow. warszawskiego** obejmuje terytorjum Sądów Pokoju w Nowym Dworze, w Otwocku, Jabłonie oraz gminy: Wawer,

Okuniew, Brudno i Marki należące do terytorjum Sądu Pokoju 27 okręgu m. st. Warszawy, wraz z czynnościami spadkowymi i sprzedażą nieruchomości. Rewir ten powierzam komornikowi Stanisławowi Szcześniakowi z miejscem zamieszkania przy ul. Furmańskiej Nr. 16.

II-gi rewir egzekucyjny pow. warszawskiego obejmuje terytorjum Sądów Pokoju 28 okręgu m. st. Warszawy, Sądy Pokoju w Babcicach i Piasecznie wraz z czynnościami spadkowymi i sprzedażą nieruchomości. Rewir ten powierzam komornikowi Juljanowi Glińskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Żórawiej Nr. 45.

Jednocześnie polecam aby czynności egzekucyjne w sprawach zarówno cywilnych jak i karnych nie zakończone do dnia 1 czerwca 1927 roku były kontynuowane, aż do całkowitego ukończenia tych czynności przez dotychczasowych komorników bez przekazywania tych spraw do komorników właściwych według niniejszego rozporządzenia, niniejszy więc podział dotyczy jedynie spraw, które wpłyną poczynając od 1 czerwca 1927 r.

Prezes Sądu (—) *Kamieński*

KOMUNIKAT

w sprawie wykładni ustawy o opłatach stemplowych.

Do wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki.

Ministerstwo Skarbu zakomunikowało Ministerstwu Sprawiedliwości pismem z dnia 9 maja 1927 r. DPO. 3880/VII następujące wyjaśnienie do art. 20 i 177 ustawy stemplowej:

„(art. 20). W myśl ustępu trzeciego art. 20 u. o. s. opłata ma być uiszczona przed upływem normalnego terminu trzech tygodniowego (przewidzianego w ustępie pierwszym, względnie drugim, tegoż artykułu), jeżeli przedtem „ma być wykonana umowa, którą stwierdza pismo”; w tym przypadku należy uiszczyć opłatę przed rozpoczęciem wykonania umowy. Z przepisu tego nie można wysnuwać wniosku, że od pisma, które stwierdza umowę (a do którego nie stosuje się artykułów 27 i 28 lub ustępu trzeciego art. 30) opłata musi być uiszczona przy sporządzeniu pisma (lub jeszcze przed jego sporządzeniem), a zatem w sposób podany w punkcie „a” artykułu 23 lub w punkcie „a” artykułu 24 — gdy według treści pisma umowa została w całości lub w części wykonana całkowicie lub częściowo przed sporządzeniem pisma (art. 6, ustęp ostatni).

Jeżeli przed sporządzeniem pisma umowa została wykonana w całości — np. gdy przy sprzedaży sprzedawca potwierdza, że przed podpisaniem umowy lub przy jej podpisaniu otrzymał cenę kupna w całości i zarazem kupujący poświadcza, że rzecz sprzedana została mu już oddana w posiadanie albo gdy rzecz „zostaje oddana w posiadanie symbolicznie przez podpisanie kontraktu”, to normalny termin trzech tygodniowy nie ulega żadnej zmianie. Tak samo ma się rzecz, gdy w kontrakcie (stwierdzającym pełne uiszczenie ceny) postanowiono, że oddanie w posiadanie ma nastąpić w dniu podpisania umowy.

Jeżeli zaś pismo stwierdza częściowe wykonanie umowy (np. oddanie w posiadanie bez uiszczenia ceny lub po uiszczeniu części ceny), to termin uiszczenia tylko w takim razie ulega przyspieszeniu, jeżeli przed jego upływem następuje wykonanie bądź całej reszty świadczenia bądź znowu wykonanie części, nie wypełniającej jeszcze całości (L. DPO. 3880/VII/27).

(art. 20 i 177). Jeżeli pismo, podlegające opłacie stemplowej, złożone przed upływem terminu trzech tygodniowego (przewidzianego w ustępie pierwszym względnie drugim art. 20) sądowi, mającemu siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki, celem wpisania treści tego pisma do księgi wieczystej (art. 165 u. o. s.), to opłata ma być uiszczona zasadniczo w ciągu dwóch tygodni od dnia wniesienia pisma do sądu.

Na skutek niniejszego zarządzenia termin trzech-tygodniowy, przewidziany w ustępie pierwszym, względnie drugim, art. 20 nie ulega przedłużeniu. Jeżeli np. pismo, podlegające opłacie, sporządzone w dniu 1 czerwca, wniesiono do sądu w dniu 2 czerwca, to opłatę należy uiszczyć najpóźniej w dniu 16 czerwca. Jeżeli zaś pismo, sporządzone w dniu 1 czerwca, wniesiono do sądu w dniu 16 czerwca to nie obowiązuje termin dwutygodniowy, lecz opłatę należy uiszczyć w ciągu trzech tygodni od dnia sporządzenia pisma, t. j. najpóźniej w dniu 22 czerwca".

Również nie ulega zmianie przepis art. 20, dotyczący się przyspieszenia terminu płatności na skutek wykonania umowy przed upływem normalnego terminu trzech tygodniowego (L. DPO. 3880/VII/27).

Ponadto Ministerstwo Skarbu przy wspomnianem piśmie podało następujące wyjaśnienia w sprawie współdziałania sądów przy wymiarze opłat stemplowych.

„Ustawa o opłatach stemplowych, ustanawiając terminy, w których opłaty mają być uiszczone, stara się zapewnić dotrzymanie tych terminów za pomocą sankcji dwojakiego rodzaju: 1) ustanawia obowiązek uiszczenia „podwyżki stemplowej”, 2) zagraża opieszalemu podatnikowi ujawnieniem następstwami w zakresie prawa prywatnego i administracyjnego. Tylko pierwszą z tych sankcyj ustawa ujmuje w sposób ogólny; odnośne normy zawierają: o ile chodzi o prawo materialne — art. 42, normy zaś formalne — art. 33 (punkt 3) i 35. Natomiast nie zawiera ustawa żadnej normy ogólnej o represjach w zakresie prawa prywatnego i administracyjnego; represje więc te mają być stosowane tylko w przypadkach, w ustawie taxative wymienionych. Przepisy prywatno-prawne, o których mowa, zawierają np. art. 59 (ustępy: trzeci i ostatni), art. 102 (ustęp ostatni), art. 105 (ustęp trzeci). Szczególnie charakterystyczne i ważne dla kwestji, o której mowa, są dwa ostatnie przepisy, gdy uzależniają wpis do księgi publicznej (a mianowicie do rejestru handlowego) od uprzedniego uiszczenia opłaty. Ponieważ ustawa o opłatach stemplowych nie zawiera przepisu analogicznego w zakresie wpisów do księgi wieczystej (art. 165 u. o. s.) przeto w tym ostatnim zakresie nieuiszczenie opłaty stemplowej w przepisany termin nie może pociągnąć za sobą żadnych następstw prywatno-prawnych i powoduje jedynie wymierzenie „podwyżki stemplowej”; dla sądów ma pod tym względem znaczenie tylko art. 35”.

KOMUNIKAT

w sprawie opłat od podań notariuszów jako komisarzy sądowych wnoszonych do sądów w sprawie wynagrodzenia za czynności urzędowe.

Do wiadomości wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości na obszarze sądów apelacyjnych krakowskiego i lwowskiego i sądu okręgowego cieszyńskiego.

Ministerstwo Skarbu zakomunikowało Ministerstwu Sprawiedliwości pismem z dnia 20 maja 1927 r. L. D. P. O. 502/VII/26 następujące wyjaśnienie:

Według ustalonej od dawna praktyki, opartej na licznych orzeczeniach b. austriackiego Trybunału Administracyjnego i wyjaśnieniach b. austriackiego

Ministerstwa Skarbu, podania notariuszów, mających siedzibę na obszarze Małopolski, wnoszone w charakterze komisarzy sądowych do sądów w Małopolsce w sprawie wynagrodzenia za ich czynności urzędowe i rekursy notariuszów w tych sprawach, przedstawiają się jako podania, względnie rekursy w sądowym postępowaniu niespornem, podlegające ostemplowaniu w myśl poz. tar. 16 lit. a) i b) austr. ces. rozp. z 15 września 1915 r. austr. Dz. p. p. Nr. 279, w brzmieniu, ustalonym art. 2 ustawy z 12 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 562).

KOMUNIKAT

w sprawie opłat stemplowych od podań.

Do wiadomości wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości.

Ministerstwo Skarbu zakomunikowało Ministerstwu Sprawiedliwości pismem z dnia 21 maja 1927 r. L. D. P. O. 3788/VII następujące wyjaśnienie, udzielone do wiadomości wszystkich władz:

Ministerstwo Skarbu oznajmia, że — w razie nieuiszczenia opłaty stemplowej od podania — obowiązek wezwania petenta do uiszczenia opłaty, przewidziany w art. 152 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570), ciąży na tym urzędzie, do którego podanie winno być wniesione według właściwych przepisów. Jeżeli podanie, od którego nie uiszczono należnej opłaty, wniesiono do urzędu niewłaściwego, to urząd ten może odstąpić podanie urzędowi właściwemu bez uprzedniego wezwania petenta do uiszczenia opłaty. (—) podpis nieczytelny Dyrektor Departamentu.

KOMUNIKAT

w sprawie zwolnienia od opłat stemplowych pokwitowań świadków, znawców i komisarzy sądowych z odbioru należności.

Do wiadomości wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości.

Ministerstwo Skarbu zakomunikowało Ministerstwu Sprawiedliwości pismem z dnia 21 maja 1927 roku L. DPO. 1453/VII następującą wykładnię ustawy o opłatach stemplowych:

(Art. 137 p. 6). Pokwitowania świadków i znawców, słuchanych w postępowaniu sądowym, z odbioru ich należności za udział w postępowaniu sądowym jako też pokwitowania notariuszów, mających siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki, z odbioru ich należności za pełnienie funkcji komisarza sądowego — są wolne od opłaty stemplowej (L. DPO. 1453/VII/27). (—) Koszko Dyrektor Departamentu.

RUCH SŁUŻBOWY.

W SĄDOWNICTWIE.

Mianowani: Ignacy Kondratowicz, podprokurator przy Sądzie Najwyższym — sędzią Sądu Najwyższego, dnia 19 maja 1927 r.; Benedykt Wagner, sędzią powiatowy w Królewskiej Hucie — sędzią sądu okręgowego w Katowicach, dnia 27 maja 1927 r.; Antoni Wszolek, sędzią powiatowy w Lisku — naczelnikiem sądu powiatowego w Lutowiskach, dnia 17 maja 1927 r.; Bronisław Czabański, asesor sądowy — sędzią powiatowym w Bojanowie, dnia 12 maja 1927 r.; Paweł Kopocz, asesor sądowy — sędzią powiatowym w Katowicach,

dnia 17 maja 1927 r.; Dr. Wojciech Wielgus, asesor sądowy — sędzią powiatowym w Wodzisławiu, dnia 17 maja 1927 r.; Józef Licznarski, asesor sądowy — sędzią powiatowym w Grudziądzu, dnia 17 maja 1927 r.; Alojzy Mordawski, asesor sądowy — sędzią powiatowym w Działdowie, dnia 17 maja 1927 r.; Dr. Ludwik Waniek, adwokat w Przemyślu — sędzią powiatowym w Katowicach, dnia 30 maja 1927 r.; Ignacy Tworóg, sędzia śledczy sądu okręgowego w Radomiu na pow. łżecki z siedzibą w Wierzbniku — sędzią pokoju zapasowym w okręgu sądu okręgowego w Równem, dnia 17 maja 1927 r.; Edward Obidziński, adwokat — sędzią pokoju zapasowym w okręgu sądu okręgowego w Białymstoku, dnia 23 maja 1927 r.; Edward Braum, egz. aplikant — sędzią pokoju w Słomnikach, dnia 23 maja 1927 r.; Władysław Zahorowski, — sędzią pokoju I okr. m. Łódź, dnia 24 maja 1927 r.; Dr. Stefan Pollo, sędzia powiatowy w Delatynie — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Stanisławowie, dnia 17 maja 1927 r.; Franciszek Lis, egz. aplikant — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Równem, dnia 23 maja 1927 r.; Czesław Janiszowski, egz. aplikant — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Kielcach, dnia 23 maja 1927 r.; Alfred Biernacki, Kazimierz Langer, egz. aplikanci — asesorami sądowymi w okręgu sądu apelacyjnego w Toruniu, dnia 17 maja 1927 r.; Dr. Józef Gidyński, Edward Janik, Witold Liebich, Antoni Wojtowitz, egz. aplikanci — asesorami sądowymi w okręgu sądu apelacyjnego w Poznaniu, dnia 23 maja 1927 r.; Jerzy Łęczycki, Władysław Raczkowski, Zenon Sułek, dnia 6 maja 1927 r.; Markus Kahan, Mojżesz Maślanko, Simon Szejnberg, Adolf Tykociński, dnia 17 maja 1927 r.; Włodzimierz Rzymowski, Jan Sobociński, dnia 23 maja 1927 r.; Leonard Was-Wasowicz, Maurycy Dobryczycki, dnia 24 maja 1927 r.; Michał Kowalski, dnia 28 maja 1927 r. aplikantami w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie; Eisig Fuks false Brand, Zygmunt Wyrzykowski, Genia Kagan, dnia 17 maja 1927 r., Leopold Polich, Zenon Grzybowski, dnia 23 maja 1927 r. aplikantami w okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie; Jan Natusiewicz, Leon Wachsmacher, dnia 23 maja 1927 r. — aplikantami w okręgu sądu apelacyjnego w Wilnie; Antoni Zielonka — notariuszem w Korcu, dnia 27 maja 1927 r.; Adolf Piech, sekretarz sądu okręgowego w Zamościu — komornikiem przy sądzie okręgowym w Zamościu na pow. zamojski z siedzibą w Szczebrzeszynie, dnia 6 maja 1927 r.; Mieczysław Paszkowski, sekretarz sądu okręgowego w Kaliszu — komornikiem przy sądzie okręgowym w Kaliszu z siedzibą w Wieluniu, dnia 24 maja 1927 r.

Delegowani: Tadeusz Jaworowski, Kazimierz Miernowski, Kazimierz Leszczyński, Jan Łoparewicz, Zbigniew Pyzikowski, Remigjusz Laskowski, egz. aplikanci — do p. o. sędziego pokoju i sędziego śledczego w okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie, dnia 6 maja 1927 r.; Jan Grabowski, Antoni Regulski, Kazimierz Tymiński, egz. aplikanci — do p. o. sędziego śledczego i sędziego pokoju w okręgu sądu okręgowego w Warszawie, dnia 12 maja 1927 r.; Marcin Morawski, Stanisław Ornatkiewicz, egz. aplikanci — do p. o. podprokuratora przy sądzie okręgowym w Radomiu, dnia 17 maja 1927 r.; Wacław Tuszowski, egz. aplikant — do p. o. podprokuratora przy sądzie okręgowym w Łomży, dnia 23 maja 1927 r.; Stanisław Karpiński, Lucjan Kulej, egz. aplikanci — do p. o. podprokuratora przy sądzie okręgowym w Warszawie, dnia 28 maja 1927 r.; Kazimierz Starszak i Zygmunt Trzcński, egz. aplikanci — do p. o. sędziego pokoju i sędziego śledczego w okręgu sądu okręgowego w Piotrkowie, dnia 28 maja 1927 r.

Przeniesieni na skutek podania: Adam Dzierżyński, sędzia sądu okręgowego w Grodnie — na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Wilnie, dnia 6 maja 1927 r.; Konrad Taras-Wołkowiński, sędzia sądu okręgowego w Łucku — na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Kaliszu, dnia 6 maja 1927 r.; Jan

Błoński, sędzia śledczy I rew. pow. pińskiego — na stanowisko sędziego śledczego zapasowego w okręgu sądu okręgowego w Pińsku, dnia 6 maja 1927 r.; Wacław Maciejewski, sędzia powiatowy w Chodzieży — na stanowisko sędziego powiatowego w Rogoźnie, dnia 17 maja 1927 r. z dn. 1 czerwca 1927 r.; Józef Kutylowski, sędzia pokoju III okręgu w Kobryniu — na stanowisko sędziego pokoju zapasowego w okręgu sądu okręgowego w Pińsku, dnia 17 maja 1927 r.; Michał Andruszkiewicz, sędzia pokoju w Małorycie — na stanowisko sędziego pokoju III okręgu w Kobryniu, dnia 28 maja 1927 r.; Czesław Baniewicz, sędzia śledczy I rewiru pow. wilejskiego — na stanowisko sędziego śledczego I rewiru powiatu wileńsko-trockiego, dnia 28 maja 1927 r.; Karol Korius, sędzia pokoju zapasowy w okręgu sądu okręgowego w Zamościu — na stanowisko sędziego pokoju w Młynowie, dnia 28 maja 1927.

Przeniesieni z urzędu: Mieczysław Kleinert, sędzia śledczy II rewiru powiatu łuckiego — na stanowisko sędziego śledczego zapasowego w okręgu sądu okręgowego w Łucku, dnia 6 maja 1927 r.; Ludwik Sarnowski, sędzia pokoju II okręgu w Sieradzu — na stanowisko sędziego pokoju w Sieradzu, dnia 12 maja 1927 r.; Antoni Twardowski, sędzia pokoju I okręgu w Sieradzu — na stanowisko sędziego pokoju w Sieradzu, dnia 12 maja 1927 r.; Bronisław Mięt-kiewicz, sędzia pokoju w Stawiskach — na stanowisko sędziego pokoju w Kolnie, dnia 17 maja 1927 r.

Przeniesieni na emeryturę na skutek podania: Józef Kleineder, dyrektor przy sądzie okręgowym w Bydgoszczy, dnia 12 maja 1927 r.; Roman Aleksiewicz, naczelnik sądu powiatowego w Uhnowie, dnia 17 maja 1927 r.; Witold Szulakiewicz, sędzia sądu okręgowego w Stryju, dnia 23 maja 1927 r.; Kazimierz Bohosiewicz, sędzia sądu okręgowego w Przemyślu, dnia 27 maja 1927 r.

Zwolnieni na skutek podania: Stanisław Sokołowski, sędzia pokoju w Osjakowie, dnia 6 maja 1927 r.; Kazimierz Frąckowiak, sędzia powiatowy w Rawiczu, dnia 6 maja 1927 r. z dniem 30 czerwca 1927 r.; Kazimierz Mrajski, podprokurator przy sądzie okręgowym w Białymstoku, dnia 17 maja 1927 r.; Dominik Baszyński, sędzia sądu okręgowego w Równem, dnia 17 maja 1927 r.; Kazimierz Bandyk, asesor sądowy w okręgu sądu apelacyjnego w Poznaniu, dnia 17 maja 1927 r. z dniem 30 czerwca 1927 r.; Józef Majchrzak, sędzia powiatowy w Łobżenicy, dnia 23 maja 1927 r. z dniem 30 czerwca 1927 r.; Józef Jankowski, Izaak Kahan, Dawid Klementynowski, Julian Prądzyński, dnia 17 maja 1927 r., Benjamin Perelman, Eljasz Krauskopf, Marja Haydenowa, Kazimierz Bromke, dnia 23 maja 1927 r., Bernard Lajzerowicz, Janusz Pałęcki, Stanisław Peszyński, Izaak Szytkgold, Ignacy Wasserberg, dnia 27 maja 1927 r., Leokadja Mirabel, dnia 30 maja 1927 r., aplikanci w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie; Józef Elwer, dnia 17 maja 1927 r., Jakób Manela, Bohdan Gajewicz, dnia 28 maja 1927 r., aplikanci w okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie.

Zwolnieni z urzędu: Stanisław Krasucki, komornik przy sądzie okręgowym w Łucku na pow. lubomski z siedzibą w Lubomlu, dnia 12 maja 1927 r.; Władysław Mazurek, komornik przy sądzie okręgowym w Pińsku na pow. kobryński z siedzibą w Kobryniu, dnia 12 maja 1927 r.; Euzebjusz Lewandowski, sędzia pokoju w Zagórowie, dnia 17 maja 1927 r.; Józef Dziemidko, notariusz w Włodzimierzu, dnia 30 maja 1927 r.

Unieważnienie nominacji: Lidja Zamenhof, aplikantka w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 12 maja 1927 r.; Stanisław Filipecki, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 12 maja 1927 r.

Zmarli: Adolf Hueck, sędzia sądu okręgowego w Katowicach, dnia 1 maja 1927 r.; Włodzimierz Dymowicz, aplikant w apelacji lubelskiej, dnia 30 marca 1927 r.; Marcin Marmurek, aplikant w apelacji warszawskiej.

ADWOKATURA.**W Okręgu Izby Adwokackiej w Przemyślu.**

Wpisany na listę adwokatów:

Dr. Baruch Freyer z siedzibą w Przemyślu.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Katowicach.

Wpisany na listę adwokatów:

Jerzy Grzbielok z miejscem zamieszkania w Tarnowskich Górach.

Zrzekł się adwokatury:

Adwokat Dr. Paweł Borner z Tarnowskich Gór na własną prośbę, wskutek czego wykreślony został z listy adwokatów w okręgu Izby Adwokackiej w Katowicach.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Cieszynie.

Wpisany na listę adwokatów:

Dr. Bruno Guttenberg z siedzibą w Bielsku.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu.

Wpisany na listę adwokatów:

Kazimierz Krotoski z miejscem zamieszkania w Poznaniu.

Skreślony z listy adwokatów:

Adwokat Alfred Foege w Chodzieży na zasadzie §§ 21 L. 2 i 23 ordynacji adwokackiej.

BIBLIOGRAFJA.

Wyszły z druku:

„Przepisy o kosztach sądowych obowiązujące na terytorjum b. zaboru rosyjskiego” w opracowaniu Atanazego Bardzkiego, radcy prawnego w Ministerstwie Sprawiedliwości.

Książka powyższa zawiera zbiór obowiązujących ustaw, rozporządzeń i okólników, normujących koszty sądowe w b. zaborze rosyjskim. Opatrzona jest szczegółowym skorowidzem alfabetycznym. Objętość 328 stron druku formatu szesnastki. Cena 3,50 zł. z przesyłką pocztową 4 zł.

„Tablica orientacyjna do ustawy karnej skarbowej z dn. 2 sierpnia 1926 r.”, sporządzona przez Jana Gumińskiego, wiceprezesa Sądu Okręgowego w Warszawie. Tablica zawiera poglądowe streszczenie przepisów ustawy karnej skarbowej; przystosowana jest do podręcznego użytku sądów i urzędów skarbowych. Cena 2 zł., z przes. poczt. 2 zł. 10 gr.

„Orzeczenie Izby I Cywilnej” i „Izby II Karnej” Sądu Najwyższego za drugie półrocze 1925 r., wydane wzorem lat ubiegłych.

Wydawnictwa powyższe są do nabycia w Administracji Dziennika Ustaw R. P. (Plac Krasieńskich 12).